Radovan Blažek

Mlčanlivosť príslušníkov Policajného zboru v trestnom konaní[1]

Anotácia: Tento článok sa zaoberá problémovými aspektmi výsluchov príslušníkov Policajného zboru v trestnom konaní, v ktorom vystupujú ako svedkovia. V praxi nepanuje jednota ohľadom toho, do akej miery sa títo môžu alebo nemôžu dovolávať mlčanlivosti podľa zákona o Policajnom zbore, a na druhej strane nie je ani jasné, či je potrebné na takúto povinnosť mlčanlivosti prihliadať zo strany vypočúvajúceho *ex offo*. Článok analyzuje príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov a pokúša sa dať odpoveď na to, aký by mal byť v týchto situáciách správny postup.

Kľúčové slová: trestné konanie, prípravné konanie, výsluch, zákaz výsluchu, príslušníci Policajného zboru, mlčanlivosť, zásada oficiality

1 Úvod

V praxi trestného konania je úplne bežným javom, že príslušníci Policajného zboru,[2] ktorí nie sú policajtmi v trestnom konaní,[3] vykonajú rôzne prvotné úkony v prípade zistenia trestného činu (najmä rôzne úkony spojené so zaisťovaním vecí a osôb), pričom následne je vec odovzdaná na vybavenie príslušnému poverenému príslušníkovi Policajného zboru alebo vyšetrovateľovi PZ a tento je neskôr v ďalšom konaní povinný vypočuť zasahujúcich príslušníkov PZ o okolnostiach ich zásahu alebo o okolnostiach, ktorých sa pri zásahu stali svedkami. Takúto prax možno označiť za pomerne bežnú a príslušníci PZ vypovedali v trestnom konaní v minulosti často bez akejkoľvek formálnej prekážky a výsluch sa realizoval rovnako, akoby išlo o hociktorého iného svedka.

V poslednom období sa však množia protichodné názory na takýto „bezbariérový" prístup, pričom niektorí odborníci tvrdia, že každý príslušník PZ by mal byť viazaný mlčanlivosťou o tom, čo sa dozvedel pri výkone svojej činnosti, a teda že jeho výpoveď ako svedka v trestnom konaní by mala byť možná len po oslobodení spod tejto povinnosti príslušným orgánom. Keďže sa jedná o pomerne závažnú procesnú otázku zákonnosti alebo nezákonnosti výsluchov vykonaných bez takéhoto oslobodenia spod povinnosti mlčanlivosti, je potrebné sa dôsledne zaoberať otázkou, či je požiadavka na „mlčanlivosť príslušníka PZ" v trestnom konaní odôvodnená, a či takáto argumentácia nachádza oporu v právnych predpisoch. Na jednej strane by totiž výsluch príslušníka PZ bez zbavenia mlčanlivosti, ak by táto požiadavka bola legitímna, spôsobil nezákonnosť, a teda aj nepoužiteľnosť tohto dôkazu,[4] na druhej strane, ak táto požiadavka nie je legitímna,

[1] Tento článok vznikol s podporou financovania z grantu Agentúry na podporu výskumu a vývoja č. APVV-19-0102. This article was supported by the scientific project APVV-19-0102 of the Slovak Research and Development Agency.

[2] Ďalej aj ako „PZ".

[3] Pozri § 10 ods. 7, resp. § 10 ods. 9 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej iba „Trestný poriadok" alebo „TP".

[4] Vo všeobecnosti sa právna teória zhoduje na tom, že výpoveď osoby, ktorá je viazaná mlčanlivosťou bez oslobodenia spod povinnosti mlčanlivosti je tzv. relatívne neúčinný dôkaz, ktorý môže byť konvalidovaný tým, že je dodatočne takáto osoba oslobodená spod povinnosti mlčanlivosti. Ak však k oslobodeniu spod mlčanlivosti nedôjde, ide o nezákonný dôkaz. Bližšie k tomu pozri: ČENTÉŠ, J. a kol. *Trestné právo procesné. Všeobecná časť*, s. 399 - 400, 403.

„Pod zákonnosťou dôkazu rozumieme zistenie, že bol dôkaz získaný z prameňa dôkazu, ktorý ustanovuje alebo pripúšťa zákon, taktiež že bol zabezpečený a vykonaný osobou oprávnenou na zabezpečovanie a vykonanie dôkazu, a že sa tak tomu stalo v príslušnom štádiu trestného konania, a to takým postupom, ktorý je v súlade so zákonom, resp. s právnymi predpismi. V prípade, že tieto podmienky naplnené neboli, tak pôjde o nezákonný dôkaz. Je nutné spomenúť, že okrem zákonnosti dôkazu rozlišujeme inštitút procesnej použiteľnosti dôkazu /neprípustnosť dôkazu/. V tomto prípade ide samozrejme o zákonom získaný dôkaz, ale vzhľadom k určitým skutočnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu trestného konania a nie je možné už z neho vychádzať a brať

vyžadovanie „súhlasu príslušného orgánu“ so zbavením mlčanlivosti by neúmerne predlžovalo a zaťažovalo trestné konanie a malo by negatívny dopad na celkovú rýchlosť a dĺžku konania, pričom táto téma je v poslednom období dlhodobo diskutovanou témou a zaznamenávame zvyšujúcu sa požiadavku verejnosti na zabezpečenie rýchlosti konania.[5] *„To, že rýchlosť trestného konania je významným faktorom, resp. podmienkou práva na spravodlivé trestné konanie, vyplýva zo skutočnosti, že našla svoje vyjadrenie v podobe práva na primeranú dĺžku konania (rýchlosť konania, primeranú lehotu, konanie bez zbytočného odkladu a pod.) ako v medzinárodných dokumentoch, tak aj v hierarchicky najvyšších vnútroštátnych právnych predpisoch asi väčšiny demokratických krajín sveta. (...) Rýchlosť trestného konania sa snaží regulovať aj zákonodarca prostredníctvom legislatívnej úpravy trestného konania, a to rôznymi cestami. V tomto smere sú najčastejšími cestami využívanými zákonodarcom zavádzanie nových trestnoprávnych inštitútov a* ***ustanovovanie lehôt na vykonanie určitých úkonov****, resp. úsekov trestného konania. (...) Následne ide o ustanovenia § 203 ods. 1 písm. c) a § 209 ods. 2, ktoré ustanovujú poriadkové lehoty na skončenie prípravného konania po vznesení obvinenia. (...) Z uvedeného je možné vyvodiť aj záver, že zákonodarca kládol dôraz na rýchlosť konania* ***najmä vo vzťahu k predsúdnej časti trestného konania. (...)Vychádzajúc z tejto zásady by teda orgány činné v trestnom konaní nemali vykonávať nadbytočné dokazovanie, bezpochyby predlžujúce samotné trestné konanie.*** *“*[6] Túto myšlienku však možno analogicky rozšíriť na vykonávanie akýchkoľvek procesných úkonov, ktoré zbytočne zaťažujú a spomaľujú konanie.

2 Postavenie svedka v trestnom konaní

Výsluch svedka v trestnom konaní je úkon, pri ktorom svedok vystupuje ako osoba, ktorá v danom trestnom konaní nemá postavenie orgánu činného v trestnom konaní, a teda postavenie svedka nie je zlúčiteľné s výkonom postavenia rozhodujúceho subjektu v danom trestnom konaní.

Trestný poriadok nerozlišuje o akého svedka v trestnom konaní ide, či ide o svedka – policajta alebo iného svedka, v Trestnom poriadku neexistujú osobitné kategórie svedkov, s výnimkou svedka – poškodeného, na ktorého sa aplikujú súbežne pravidlá o svedkoch pri výsluchu a v častiach práv poškodeného je postavenie takejto osoby v trestnom konaní riešené príslušnými ustanoveniami o poškodených.[7] Ak teda Trestný poriadok spája s určitou kategóriou osôb osobitné práva a postavenie, musí to takto Trestný poriadok presne vymedzovať.

Ak príslušník PZ vystupuje v trestnom konaní ako svedok, nemožno sa odvolávať na jeho osobitné postavenie ako „policajta“, pretože v tomto prípade nejde o postavenie „policajta podľa Trestného poriadku“, ale o postavenie „policajta“ podľa iných právnych predpisov, konkrétne podľa zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov. Avšak pre účely Trestného poriadku ide iba o „svedka“. Preto pre tohto svedka platia rovnaké procesné pravidlá ako pre iných svedkov a v zásade musí byť postavenie takéhoto svedka rovnaké bez ohľadu na jeho zamestnanie, povolanie, postavenie alebo funkciu. Preto pri právach a povinnostiach svedka – príslušníka PZ – je potrebné prihliadať len

---

ho do úvahy.“ In: KUPKOVÁ, K. Postup policajta v prípravnom konaní v kontexte zákonnosti získania dôkazov, s. 126.

[5] Bližšie k tomu pozri: VOJTUŠ, F. – KURILOVSKÁ, L. – KORDÍK, M. Rýchlosť trestného konania, význam, hodnotenie a kritéria posudzovania, s. 41 - 44, prípadne aj VINCENT, F. – MIHÁLIK, S. Efektívnosť a rýchlosť trestného konania ako aspekt zásady rýchlosti konania, s. 273 - 285.

[6] VOJTUŠ, F. – KURILOVSKÁ, L. – KORDÍK, M. Rýchlosť trestného konania, význam, hodnotenie a kritéria posudzovania, s. 47 - 51.

[7] ČENTÉŠ, J. a kol. 2016. *Trestné právo procesné. Všeobecná časť,* s. 380.

na zákonné ustanovenia obsiahnuté v Trestnom poriadku, resp. v osobitnom predpise, ak takéto ustanovenia majú dosah na trestné konanie.

V prvom rade je v tomto kontexte potrebné prihliadnuť na dva procesné inštitúty upravené v Trestnom poriadku, a to zákaz výsluchu svedka a právo svedka odoprieť výpoveď.

Zákaz výsluchu je stanovený nasledovne:

„(1) Svedok nesmie byť vypočúvaný o okolnostiach, ktoré tvoria utajovanú skutočnosť, okrem prípadu, že bol od tejto povinnosti príslušným orgánom oslobodený. Oslobodenie možno odoprieť len vtedy, keby bola ohrozená obrana alebo bezpečnosť štátu alebo hrozila iná rovnako vážna škoda; dôvody na odopretie oslobodenia treba vždy uviesť.

(2) ***Svedok nesmie byť vypočúvaný*** *ani vtedy,* ***keby svojou výpoveďou porušil zákonom*** *alebo medzinárodnou zmluvou* ***uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti*** *okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.*

(3) Zákaz výsluchu podľa odseku 2 sa nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona.“[8]

Právo svedka odoprieť výpoveď je stanovené nasledovne:

„(1) Právo odoprieť výpoveď ako svedok má príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Ak je obvinených viac a svedok je v uvedenom pomere len k niektorému z nich, má právo odoprieť výpoveď ohľadne iných obvinených len vtedy, keď nemožno oddeliť výpoveď, ktorá sa ich týka, od výpovede týkajúcej sa obvineného, s ktorým je svedok v tomto pomere.

(2) Svedok je oprávnený odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojencovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu. Svedok je oprávnený odoprieť vypovedať aj vtedy, ak by výpoveďou porušil spovedné tajomstvo alebo tajomstvo informácie, ktorá mu bola zverená ústne alebo písomne pod podmienkou mlčanlivosti ako osobe poverenej pastoračnou starostlivosťou.“ [9]

Treba zdôrazniť, že ide o dva odlišné inštitúty, ktoré majú odlišné podmienky aplikácie a nemožno ich zamieňať. V prvom rade sa odlišujú tieto inštitúty svojím charakterom obligatórnosti, resp. návrhovosti. V prípade zákazu výsluchu ide o skutočnosť, ktorú musí poverený príslušník PZ alebo vyšetrovateľ PZ skúmať obligatórne, z vlastnej iniciatívy, teda na tento inštitút sa vzťahuje zásada oficiality a pravidlá *ex offo*, t. j. aj keď sa svedok tohto postupu nedožaduje, príslušný policajt realizujúci výsluch musí tieto skutočnosti zohľadniť aj bez takejto žiadosti. Na druhej strane právo svedka odoprieť výpoveď je dôvodom, ktorý podlieha uplatneniu zo strany vypočúvanej osoby. Teda svedok sa ho musí dožadovať a až následkom uplatnenia tohto práva zo strany svedka je toto právo zohľadnené a rešpektované vypočúvajúcim policajtom.

Nemožno teda v prípadoch aplikácie povinnosti mlčanlivosti aplikovať hľadisko voluntárnosti, t. j. vypočúvaná osoba sa nemôže rozhodovať len na základe toho, či chce alebo nechce vypovedať o týchto okolnostiach. To znamená že, ak sú splnené podmienky zákazu výsluchu, potom nesmie o týchto skutočnostiach vypovedať, a ak nie sú, tak o týchto skutočnostiach musí vypovedať, pretože jej to ukladá Trestný poriadok: *„Každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchateľovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie.“*[10]

---

[8] Ust. § 129 TP.
[9] Ust. § 130 TP.
[10] Ust. § 127 ods. 1 TP.

Tieto skutočnosti musí mať na pamäti v prvom rade vypočúvajúci orgán, ktorý musí v danom rozsahu poučiť vypočúvanú osobu o tom, kedy môže alebo nemôže vypovedať, a zároveň, kedy nesmie vypovedať, aby táto osoba mohla podľa príslušných poučení vyhodnotiť, ktorá situácia sa na ňu vzťahuje a ktoré pravidlá sa budú aplikovať a patričným spôsobom svoju situáciu vyriešila za pomoci vypočúvajúceho orgánu.

3 Mlčanlivosť ako právny inštitút

Trestný poriadok zakotvuje inštitút mlčanlivosti svedka v § 128 ods. 2 TP: *„Svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.“*

Následne možno uviesť povinnosť mlčanlivosti príslušníka PZ zakotvenú v § 80 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore: *„Policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou;* ***povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.“***

V zmysle § 80 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore tiež platí: *„(...)* ***Povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na skutočnosti, ktoré musia občania uviesť pri uplatňovaní svojich práv.“***

Na základe uvedeného možno vyvodiť, že príslušník PZ je viazaný generálnou povinnosťou mlčanlivosti o všetkých skutočnostiach, ktoré sa dozvedel pri výkone svojho povolania. Z tejto povinnosti však existujú výnimky, a to v prípade oznamovania kriminality a protispoločenskej činnosti a v prípade uplatňovania práv podľa právnych predpisov. To znamená, že povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje priamo zo zákona na všetky skutočnosti, ale len na tie, ktoré nespadajú do rámca vyššie uvedených výnimiek.

Je teda potrebné analyzovať, v akom rozsahu je príslušník PZ viazaný mlčanlivosťou a v akom sa na mlčanlivosť vzťahujú vyššie uvedené výnimky, pretože každá uvedená výnimka môže podliehať rôznym interpretačným pravidlám.

3.1 Obmedzenie práva nazerania do spisov ako inštitút analógie k mlčanlivosti

Podľa § 55 ods. 1 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre platí: *„Nazerať do spisu, ktorý vedie prokurátor, môže iba jeho nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 1) alebo so súhlasom nadriadeného prokurátora iný prokurátor.“*

Rovnako tak Trestný poriadok vymedzuje, kto má právo nahliadať do vyšetrovacieho spisu (§ 69 Tr. por.). Nad rámec Trestného poriadku upravujú právo nazerania do spisov aj niektoré osobitné predpisy, napr. zákon o súdoch č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 72: *„Na účel plnenia úloh podľa odseku 1 písm. b) až e) je ministerstvo* (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) *oprávnené nahliadať do súdneho spisu a vyžiadať si súdny spis, robiť si z neho odpisy, výpisy a kópie, ako aj vyžadovať iné podklady, informácie alebo vyjadrenia; ustanovenia osobitného predpisu tým nie sú dotknuté.“*

Z uvedeného vyplýva, že oboznamovanie sa so skutočnosťami, ktoré sú predmetom činnosti policajta, či prokurátora ako orgánov činných v trestnom konaní, patrí len vymedzeným subjektom, ktorých zákon špecifikuje. Je samozrejmosťou, že do spisov na jednej prokuratúre nemá právo nahliadať prokurátor inej prokuratúry a obdobne nemajú právo policajti nahliadať do všetkých spisov svojich kolegov na iných organizačných súčastiach, či dokonca do iných spisov kolegov na vlastnom pracovisku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že oboznámiť sa so spisom a s údajmi v tomto spise má len zákonom vymedzený okruh osôb, pričom tento je buď stanovený zákonom alebo v rámci interného aktu riadenia je konkretizovaný pracovník daného orgánu, ktorý má právo sa s uvedeným spisom oboznamovať. Následne sa s týmto spisom môžu oboznámiť iní pracovníci na tom istom pracovisku len ak ide o zastupovanie daného pracovníka v čase jeho neprítomnosti alebo ak je spis následkom prerozdelenia agendy pridelený inému konajúcemu pracovníkovi.

3.2 Účel mlčanlivosti a obmedzenia práva nazerania do spisov

Či už v rámci nazerania do spisov alebo v rámci mlčanlivosti, ide o obdobné inštitúty obmedzenia prístupu neoprávnených osôb k informáciám, ktoré sú predmetom určitého konania/náplňou práce určitých osôb. Zákonodarca mal v úmysle, aby sa s dôvernými a inými osobnými a súkromnými údajmi iných fyzických a právnických osôb oboznamoval čo najužší okruh pracovníkov, a teda skutočnosti známe jednému policajtovi alebo jednému prokurátorovi nie sú zároveň všeobecne dostupné pre všetkých policajtov alebo všetkých prokurátorov na celom území Slovenskej republiky.

Zákonodarca preferuje ochranu individuálnych záujmov fyzických a právnických osôb do tej miery, že zabezpečuje, aby sa s citlivými informáciami o osobách oboznámil len úzky okruh osôb, pri ktorých je to nevyhnutné z hľadiska plnenia ich zákonných úloh. Agenda policajtov a prokurátorov nie je teda všeobecne dostupná pre všetkých v rovnakom postavení na iných organizačných súčastiach.

Súkromné informácie o fyzických a právnických osobách, s ktorými sa policajti/prokurátori oboznamujú v rámci svojho zamestnania, môžu byť v prípade ich sprístupnenia nepovolanej osobe zneužité v neprospech dotknutej osoby alebo naopak využité na prospech určitej tretej osoby. Nikto nedokáže vopred vyhodnotiť, kto a za akých okolností dokáže tieto získané informácie využiť vo svoj prospech, či zneužiť v neprospech inej osoby, preto je potrebné čo najviac zúžiť okruh osôb, ktoré sa oboznámia s takýmito súkromnými, verejne nedostupnými informáciami. Aj preto zákony vo všetkých prípadoch vyvažujú právo policajných orgánov, resp. orgánov činných v trestnom konaní na oboznamovanie sa so širokou paletou informácií o iných osobách, ich povinnosťou zachovávať mlčanlivosť o tých skutočnostiach, ktoré sa takto dozvedeli. To platí aj o príslušníkoch PZ v rámci iného ako trestného konania.

Účelom povinnosti mlčanlivosti sa vo svojej rozhodovacej praxi zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý uviedol:

„Účelom ustanovenia § 80 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), zakotvujúceho povinnosť mlčanlivosti príslušníkov Policajného zboru, je zabrániť, aby boli nepovolanej osobe prezradené skutočnosti, s ktorými sa príslušník Policajného zboru (ďalej len „policajt“) oboznámil pri plnení jeho úloh alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali pred takou (nepovolanou) osobou utajené.

Záujem fyzickej alebo právnickej osoby však musí byť oprávnený, a nie bezprávny, akým je záujem na neodhalení alebo nepostihnutí spáchaného trestného činu. Keďže účelom trestného konania je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchateľov podľa zákona (§ 1 Trestného poriadku), povinnosť mlčanlivosti sa (okrem výnimočných prípadov) nebude týkať skutočností, ktoré sú predmetom výsluchu policajta ako svedka v trestnom konaní. Z uvedeného zároveň vyplýva, že vyslúchajúci orgán činný v trestnom konaní

alebo sudca nie je „neoprávnenou osobou“ podľa ustanovenia § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore.“[11]

Aj z vyššie uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že účelom povinnosti mlčanlivosti nemôže byť v žiadnom prípade zakrývanie trestného činu alebo sťažovanie už vedeného trestného stíhania. Aj z takejto judikatúry možno vyvodiť, že hľadanie alternatívnych výkladov zákonných ustanovení v jednotlivých právnych predpisoch na vykonávanie obštrukcií v trestnom konaní nie je v súlade so spravodlivosťou konania a právnych štátom.

3.3 Existencia potreby výsluchu príslušníka PZ v trestnom konaní

Aplikačnou otázkou tiež ostáva, či je potrebné skutočne vypočúvať príslušníka PZ o priebehu úkonov, ktoré vykonal v rámci svojej služobnej pôsobnosti, ak o týchto musí vždy spísať zápisnicu alebo úradný záznam. V minulosti sa totiž objavili aj také ohlasy, ktoré uvádzali, že príslušník PZ by vlastne vôbec nemal vystupovať ako svedok v tých otázkach, ktoré sú predmetom jeho činnosti, pretože o týchto už existuje úradný záznam, a teda neskorším výsluchom by sa nemala vytvárať situácia, kedy príslušník PZ vo výsluchu môže vypovedať aj inak, ako je uvedené v úradnom zázname, čo zakladá podozrenie na prípadnú „účelovosť“ jeho neskoršej výpovede v snahe „pomôcť“ trestnému stíhaniu.

To, že svedecká výpoveď je v trestnom konaní nezastupiteľná v prípade osôb, ktoré niečo vnímali vlastnými zmyslami, vyjadruje vo svojom článku aj prof. Čentéš a doc. Šanta: *„Najrozšírenejším zdrojom dôkazov v trestnom konaní sú práve výpovede osôb a listinné dôkazy, ktoré môžu orgánom činným v trestnom konaní a súdu ozrejmiť dôležité údaje ako o samotnom trestnom čine, tak aj o osobe, ktorá tento trestný čin spáchala. Len ťažko si možno predstaviť trestnú vec, v ktorej by neboli vypočúvaní svedkovia alebo by neboli zabezpečené listinné dôkazy. Dokonca aj v tých prípadoch, keď sú zaistené vecné alebo listinné dôkazy, ktoré páchateľa usvedčujú,* ***nemožno sa spravidla zaobísť aspoň bez základných svedeckých výpovedí, ktoré objasňujú význam týchto dôkazov, zisťujú ich relevantnosť vo vzťahu k obvinenému a jeho konaniu a niekedy tiež podávajú určitú charakteristiku obvineného. Výpovede svedkov v týchto prípadoch spravidla objektivizujú všetky ostatné dôkazy.*** *Bez svedeckých výpovedí zostanú často ostatné dôkazy neúplné a nie sú potom dostatočne presvedčivé pri riešeniach základnej otázky – (ne)bol spáchaný trestný čin – a v prípade kladnej odpovede na túto otázku, či tento trestný čin spáchal konkrétny obvinený.“*[12]

Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že výsluch príslušníka PZ o vykonanom úkone alebo zákroku je nevyhnutný najmä s ohľadom na fakt, že úradný záznam má v prvom rade zaznamenať priebeh úkonu na administratívno-právne a evidenčné úkony a nie je „dôkazom o trestnom čine“, preto výsluch príslušníka PZ ide nad rámec úradného záznamu, pričom do výsluchu je možné uviesť aj detailnejšie a bližšie informácie o správaní zúčastnených osôb, ktoré v skutočnosti nie sú potrebné pre úradný záznam o úkone. Takisto je pri výsluchu potrebné dodržať všetky zásady práva na obhajobu, kontradiktórnosti a možnosti dať obhajobe priestor na kladenie otázok príslušnému svedkovi. Realizácia výsluchu príslušníka PZ o vykonaných úkonoch je teda vyjadrením nielen potreby vypočuť ho v neprospech osoby pri trestnom stíhaní tejto osoby, ale je zároveň možnosťou obhajoby formovať obsah tohto výsluchu, pretože obhajca spravidla nie je prítomný pri vykonávaní daného úkonu a ani nemohol ovplyvniť obsah úradného záznamu o danom úkone. Preto vypočutie príslušníka PZ v trestnom konaní o obsahu a rozsahu úkonu je aj vyjadrením

[11] Uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 175/2020 z 28. apríla 2020.

[12] ČENTÉŠ, J. – ŠANTA, J. K niektorým aplikačným poznatkom prokurátorov k zákonnosti vykonávania dôkazov, s. 32.

dodržania všetkých ústavných a medzinárodných práv na obhajobu a môže byť teda rovnako nástrojom použiteľným v neprospech, ale aj v prospech obvineného.[13]

V súvislosti s obmedzením príslušníka PZ vypovedať v trestnom konaní z dôvodu, že jeho výpoveď je *de facto* totožná s obsahom úradného záznamu, je potrebné konštatovať, že ide o dezinterpretáciu judikatúry, ktorá sa venuje obdobnému problému, avšak nie totožnému. Česká i slovenská judikatúra sa zhodujú v tom, že príslušník PZ by nemal vypovedať o okolnostiach, ktoré sa dozvedel pri výkone svojej služby **od iných osôb, a teda týmto spôsobom „reprodukovať" výpoveď iných osôb**, ktoré, ak majú tlmočiť svoje znalosti o okolnostiach podstatných pre trestné stíhanie, v zásade by mali vypovedať ako svedkovia v trestnom konaní sami. Teda nie obsah akéhokoľvek úradného záznamu o úkone nemá byť predmetom výsluchu príslušníka PZ, ale iba úradné záznamy o obsahu výpovede iných osôb. Ak by sme pripustili možnosť takéhoto „výsluchu príslušníka PZ o inom výsluchu", týmto spôsobom by sa obchádzali práva, ktoré za iných okolností osoba v postavení svedka, či obvineného v trestnom konaní má (najmä právo na odopretie výpovede). Judikatúra Ústavného súdu Českej republiky, napríklad sp. zn. I. ÚS 677/2003, sp. zn. III. ÚS 451/2004, sp. zn. II. ÚS 2014/2007, jednoznačne konštatuje nepoužiteľnosť výsluchu zasahujúcich príslušníkov PZ a jeho ústavnoprávnu neprípustnosť, pokiaľ ide teda o výpoveď, ktorá by interpretovala vyjadrenie osôb zachytené v úradnom zázname.[14]

Na základe uvedeného vyplýva, že rozsah okolností, o ktorých môže vypovedať príslušník PZ v trestnom konaní, nie je limitovaný len povinnosťou mlčanlivosti, ale aj ďalšími obmedzeniami, ktoré vyplývajú napr. z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Avšak v tomto prípade sa zjavne nejedná o judikatúrne generálne obmedzenie výpovede o akomkoľvek úkone vykonanom príslušníkom PZ v rámci služobnej činnosti. Preto je potrebné zdôrazniť, že výsluch príslušníka PZ o vykonanom úkone je v trestnom konaní možný a aj zákonný, a navyše aj potrebný.

4 Rozsah mlčanlivosti – aplikačné problémy

4.1 Kriminalita a protispoločenská činnosť v kontexte mlčanlivosti

Ako bolo vyššie uvedené, povinnosť mlčanlivosti nie je absolútna a nemožno ju generalizovať na všetky skutočnosti, ktoré sa príslušník PZ dozvedel.

Príslušník PZ nie je v zmysle § 80 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore povinný zachovávať mlčanlivosť o kriminalite a inej protispoločenskej činnosti. V tomto prípade sa teda na tieto skutočnosti nevzťahuje ani zákaz výsluchu, a teda – *a contrario*, sa na tieto skutočnosti vzťahuje povinnosť svedčiť v zmysle § 127 ods. 1 TP.

Problém však môže v praxi vzniknúť v tom, že zákon č. 171/1993 Z. z. nikde nešpecifikuje, kto je oprávnený posudzovať, či v danom prípade ide o informácie o kriminalite a inej protispoločenskej činnosti alebo tie, na ktoré sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti.

V prípade realizácie výsluchu teda prichádzajú do úvahy viaceré subjekty, ktoré by mohli posudzovať danú otázku:

a) vypočúvajúci orgán činný v trestnom konaní, alebo naopak

b) vypočúvaný príslušník PZ.

Ak by sme vychádzali z možnosti pod písm. a), vypočúvajúci orgán by sa najprv musel oboznámiť s obsahom celej výpovede vypočúvaného, aby mohol vyhodnotiť, či ide alebo nejde o vec „kriminality a protispoločenskej činnosti" alebo naopak, či ide o vec

[13] K tomu pozri bližšie LACIAK, O. Právo obvineného na informáciu o predvolanej osobe na výsluch, s. 111 a nasl.

[14] Pozri napr. Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 2014/2007 z 14. mája 2008.

„mlčanlivosti“. Ak by však išlo o vec, kde je povinný vypočúvaný zachovávať mlčanlivosť, vypočúvajúci by sa o týchto skutočnostiach dozvedel ešte skôr, ako by mohol vyhodnotiť, že tieto informácie mali zostať pred ním utajené, a teda by sa s nimi oboznámil *de facto* protizákonne. Zároveň nemožno odhliadnuť od určitého subjektívneho pohľadu vypočúvajúceho, ktorý by bol tendenčne zvádzaný posudzovať jemu oznámené okolnosti ako vec „kriminality a protispoločenskej činnosti“, pretože by išlo z jeho pohľadu o priaznivejšiu situáciu, keďže v pozícii vypočúvajúceho má záujem vec objasniť a využiť na to všetky dostupné prostriedky, teda pohľad osoby vedúcej výsluch na „obsah“ a charakter výpovede by mohol byť skreslený.

Vychádzajúc zo situácie pod písmenom b) možno túto označiť za priaznivejšiu a vyhovujúcejšiu pre dodržanie zákonných požiadaviek o mlčanlivosti o všetkých okolnostiach, ktoré nie sú vecou „kriminality a protispoločenskej činnosti“. Túto skutočnosť môže posudzovať len samotný vypočúvaný, ktorý už pred tým, ako má o veciach vypovedať, musí vedieť vyhodnotiť vzhľadom na svoje povolanie a funkciu (ako príslušník PZ), či ide alebo nejde o vec „kriminality a protispoločenskej činnosti“, a či teda má o danej veci zachovávať mlčanlivosť alebo nie. Preto by malo byť vychádzané v praxi z toho, že len vypočúvaný má právo posúdiť tieto okolnosti a ešte pred výsluchom sa odvolať na svoju mlčanlivosť, ak má za to, že veci, ktoré sú mu z jeho činnosti známe, nie sú žiadnou kriminalitou alebo inou protispoločenskou činnosťou.

Záverom tejto časti je potrebné spomenúť, že dovolávanie sa povinnosti mlčanlivosti nie je **právom**, ale **povinnosťou** príslušníka PZ, ak sú na to splnené okolnosti. Rovnako tak je povinnosť mlčanlivosti stanovená pre advokátov, a to aj v rozsahu nimi zistenej trestnej činnosti:

„(1) Advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie, ak osobitný predpis na úseku predchádzania a odhaľovania legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu 13a) neustanovuje inak.

(2) Pozbaviť advokáta povinnosti zachovávať mlčanlivosť môže klient a po smrti či zániku klienta iba jeho právny nástupca. Ak má klient viac právnych nástupcov, na účinné pozbavenie advokáta povinnosti zachovávať mlčanlivosť sa vyžaduje súhlasný prejav vôle všetkých právnych nástupcov klienta. Súhlas musí mať písomnú formu.

(3) Advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť aj v prípade, ak ho klient alebo všetci jeho právni nástupcovia pozbavia tejto povinnosti, ak usúdi, že pozbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť je v neprospech klienta.

(7) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť trvá aj počas pozastavenia výkonu advokácie, ako aj po vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov.

(9) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípad, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu.“[15]

Ako uvádza prof. Čentéš a doc. Šanta, *„splnenie povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej zo zákona o advokácii je v takom prípade okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť v zmysle § 340 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, čo zodpovedá všeobecnému ustanoveniu § 28 ods. 1 Trestného zákona.“*[16] V tomto prípade sa teda na advokáta vzťahuje jednak povinnosť mlčanlivosti o všetkých ostatných skutočnostiach okrem trestných činov a zároveň na trestné činy, ak sa o nich dozvedel pri výkone svojho povolania od svojich klientov. Týmto sa zjavne odlišujú možnosti nevypovedať v trestnom konaní od príslušníkov PZ. Príslušníci PZ by totiž v zásade mali mať povinnosť v zmysle analyzovaných ustanovení vypovedať o všetkých trestných činoch, o ktorých sa dozvedeli, pretože takáto povinnosť im vyplýva z výkladu

[15] Ust. § 23 ods. 1, 2, 3, 7, 9 zák. č. 568/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov.

[16] ČENTÉŠ, J. – ŠANTA, J. K niektorým aplikačným poznatkom prokurátorov k zákonnosti vykonávania dôkazov, s. 35.

ustanovení § 127 ods. 1 TP v kombinácii s § 80 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

4.2 Právo na obhajobu verzus mlčanlivosť

V zmysle § 34 ods. 1 TP platí: *„Obvinený má právo od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať. Môže uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. (...)“*

V zmysle § 122 ods. 2 TP platí: *„Obvinenému musí byť daná možnosť podrobne sa k obvineniu vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy.“*

V zmysle § 80 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore platí: *„(...) Povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na skutočnosti, ktoré musia občania uviesť pri uplatňovaní svojich práv.“*

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že právo na obhajobu je zákonným právom obvineného, pri ktorom má právo sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú. Teda ide aj v zmysle § 80 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o „realizáciu práva“, ktorú aj tento osobitný zákon predpokladá. Povinnosť mlčanlivosti sa nemôže vzťahovať na skutočnosti, ktoré osoba v určitých životných situáciách potrebuje uviesť na realizáciu svojich práv. V tomto prípade na realizáciu svojho práva na obhajobu v postavení obvineného v trestnom konaní je potrebné uviesť všetky okolnosti, ktoré daná osoba považuje za potrebné uviesť, ak má za to, že ju zbavujú viny alebo jej vinu zmierňujú, aj keby za iných okolností išlo o skutočnosti, na ktoré sa viaže povinnosť mlčanlivosti, lebo nejde o „kriminalitu alebo inú protispoločenskú činnosť“.

Treba tiež zdôrazniť, že pri výsluchu obvineného ani Trestný poriadok zákaz výsluchu nepozná. Z tohto dôvodu je jednoznačné, že práva a povinnosti obvineného pri výsluchu sú odlišné od práv a povinností svedka, a teda nemožno tieto postavenia zamieňať, ani ich akýmkoľvek spôsobom modifikovať analógiou medzi týmito dvoma právnymi úpravami, pretože nejde o podobné inštitúty, ale absolútne odlišné inštitúty. Preto nemožno usudzovať, že by sa mala analogicky aplikovať povinnosť o zákaze výsluchu aj na obvineného. Výsluch obvineného je jasne a zrozumiteľne upravený v § 121 až 124 TP a len týmito reštrikciami je možné obmedziť práva obvineného pri výsluchu. Povinnosť dodržiavať zákaz výsluch medzi ne nepatrí.

5 Záverom

Z analýzy uvedenej vyššie vyplývajú nasledovné závery:

a) príslušník PZ v roli svedka má právo odvolať sa na svoju mlčanlivosť aj bez uvedenia dôvodu, ak má za to, že v danom prípade nejde o kriminalitu alebo inú protispoločenskú činnosť, a teda, že sa cíti byť viazaný mlčanlivosťou v zmysle § 80 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. V takom prípade nemá právo vypočúvajúci zisťovať dôvody, ktoré vedú vypočúvaného k zachovávaniu mlčanlivosti, pretože tým by automaticky došlo k porušeniu tejto povinnosti zachovávať mlčanlivosť. V tom prípade musí vypočúvajúci orgán žiadať o zbavenie povinnosti mlčanlivosti ministra vnútra alebo prezidenta Policajného zboru v zmysle § 80 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. Ak dôjde k zbaveniu mlčanlivosti, je príslušník PZ – svedok – povinný vypovedať o všetkých skutočnostiach v zmysle § 127 ods. 1 TP v spojení s § 129 ods. 2 TP;

b) príslušník PZ v roli svedka má právo aj bez zbavenia mlčanlivosti vypovedať o všetkých skutočnostiach, ktoré sa dozvedel pri výkone svojho zamestnania, ak má za to, že v danom prípade ide o oznámenie skutočností o kriminalite alebo inej protispoločenskej

činnosti, pretože v takom prípade sa na neho povinnosť mlčanlivosti nevzťahuje v zmysle § 80 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z., a teda nie je potrebné ho zbavovať mlčanlivosti podľa § 80 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. Takáto výpoveď je a musí byť zákonným dôkazom v trestnom konaní;

c) príslušník PZ v roli obvineného má právo uvádzať akékoľvek skutočnosti na svoju obhajobu bez zachovávania povinnosti mlčanlivosti a bez zohľadnenia zákazu výsluchu v trestnom konaní, pretože mu to umožňujú jednak § 80 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a jednak ustanovenia o výsluchu obvineného podľa § 121 až 124 TP v spojení so všeobecnými ustanoveniami o práve na obhajobu v trestom konaní;

d) uvedené sa analogicky vzťahuje aj na iných policajtov a príslušníkov ozbrojených zborov a informačných služieb, kde platia obdobné právne predpisy ako v zák. č. 171/1993 Z. z.

Celkovo tak možno vyhodnotiť, že príslušník PZ – svedok – by mal sám vyhodnocovať, či je alebo nie je viazaný mlčanlivosťou. Ak sa na túto mlčanlivosť odvolá, je potrebné bez zisťovania ďalších skutočností žiadať o jeho zbavenie mlčanlivosti. Ak príslušník PZ chce vypovedať, nie je potrebné žiadať o zbavenie mlčanlivosti a takáto výpoveď je zákonným dôkazom, pretože policajt realizuje svoje zákonné právo vypovedať o kriminalite a inej protispoločenskej činnosti. Žiadosť o zbavenie mlčanlivosti by v týchto prípadoch zbytočne predlžovala celé konanie a znižovalo by to efektivitu trestného konania, ktorá je v Slovenskej republike, i tak dlhodobo vnímaná negatívne a vyžaduje do budúcna zlepšenie a štrukturálne i koncepčné zmeny celého konania.[17] Ako uvádza Šišulák, „*súčasná trestno-procesná úprava a jej aplikácia v rámci trestného procesu má určité nedostatky, napríklad prílišný formalizmus, komplikovanosť, neefektivitu a zdĺhavosť, či jeho nehospodárnosť. Napriek tomu, že prípravné konanie je v rámci Trestného poriadku upravené rozsiahlym a podrobným spôsobom, neustále dochádza k aplikačným problémom zákonných ustanovení, zaoberajúcich sa práve týmto štádiom trestného procesu.*“[18] Ak je teda možné aj správnym výkladom noriem trestného práva procesného dospieť k lepšej efektivite prípravného konania, je potrebné prikročiť k takémuto výkladu a nehľadať zbytočne odlišné výklady, ktoré trestné konanie štátnym orgánom zbytočne sťažujú. *„Je vecou najmä orgánov činných v trestnom konaní, aby pri dôslednom využívaní jednotlivých procesných inštitútov dokázali skrátiť dĺžku prípravného konania, a tak prispieť aj k spravodlivému prejednávaniu trestných vecí v primeranej lehote.“*[19]

Literatúra

ČENTÉŠ, J. Prípravné konanie po piatich rokoch aplikácie Trestného poriadku. In: *Rekodifikovaný trestný zákon a trestný poriadok – Analýza poznatkov z teórie a praxe.* Bratislava: EUROKÓDEX, s. r. o., 2011, s. 161 – 171.

ČENTÉŠ, J. a kol. 2016. *Trestné právo procesné. Všeobecná časť.* Šamorín: Heuréka.

ČENTÉŠ, J. – ŠANTA, J. K niektorým aplikačným poznatkom prokurátorov k zákonnosti vykonávania dôkazov. In: *Bratislavské právnické fórum 2019: Zákonnosť a prípustnosť dôkazov v trestnom konaní*, zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie konanej v dňoch 14.-15.2.2019 na Právnickej fakulte UK, Bratislava: Právnická fakulta UK, 2019, s. 30 – 40.

KUPKOVÁ, K. Postup policajta v prípravnom konaní v kontexte zákonnosti získania dôkazov. In: *Bratislavské právnické fórum 2019: Zákonnosť a prípustnosť dôkazov v trestnom konaní*, zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie konanej v dňoch 14. -

[17] KURILOVSKÁ, L. – ŠANTA, J. Vybrané aplikačné problémy prípravného konania v súčasnosti, s. 99 - 100.
[18] ŠIŠULÁK, S. Vplyv odklonov na efektívnosť prípravného konania, s. 185.
[19] ČENTÉŠ, J. Prípravné konanie po piatich rokoch aplikácie Trestného poriadku, s. 170.

15. 2. 2019 na Právnickej fakulte UK, Bratislava: Právnická fakulta UK, 2019, s. 126 – 131.
KURILOVSKÁ, L. – ŠANTA, J. Vybrané aplikačné problémy prípravného konania v súčasnosti. In: *Efektívnosť prípravného konania – výzvy a perspektívy.* Zborník príspevkov medzinárodnej vedeckej konferencie konanej dňa 4.-5.11.2021 na Akadémii PZ v Bratislave, Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2021, s. 99 – 110.
LACIAK, O. Právo obvineného na informáciu o predvolanej osobe na výsluch. In: *Efektívnosť prípravného konania – výzvy a perspektívy.* Zborník príspevkov medzinárodnej vedeckej konferencie konanej dňa 4.-5.11.2021 na Akadémii PZ v Bratislave, Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2021, s. 111 – 115.
ŠIŠULÁK, S. Vplyv odklonov na efektívnosť prípravného konania. In: *Efektívnosť prípravného konania – výzvy a perspektívy.* Zborník príspevkov medzinárodnej vedeckej konferencie konanej dňa 4.-5.11.2021 na Akadémii Policajného zboru v Bratislave, Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2021, s. 185 – 195.
VINCENT, F. – MIHÁLIK, S. Efektívnosť a rýchlosť trestného konania ako aspekt zásady rýchlosti konania. In: *Aktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi: Roč. 9.* Zborník príspevkov z 9. ročníka interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou, Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2021, s. 273 - 285.
VOJTUŠ, F. – KURILOVSKÁ, L. – KORDÍK, M. Rýchlosť trestného konania, význam, hodnotenie a kritéria posudzovania. In: *Policajná teória a prax*. Roč. 29, č. 4/2021, Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, s. 39 - 74.
Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 2014/07 z 14. mája 2008
Uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 175/2020 z 28. apríla 2020
Zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov
Zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov
Zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov
Zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov
Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

Key words: criminal proceedings, pre-trial proceedings, interrogation, prohibition of interrogation, police officers, duty of confidentiality, principle ex officio

Summary

This article deals with problematic aspects of interrogation of police officers in criminal proceedings in which they act as witnesses. In practice, there is no consensus on the extent to which they may or may not invoke the duty of confidentiality under the Act on the Police Force, nor is it clear whether the obligation to maintain confidentiality should be taken into account by the interrogator ex officio. The article analyses the relevant provisions of the legislation in question and attempts to answer the question of what the correct application practice should be in these situations.

doc. JUDr. Radovan Blažek, PhD.
Katedra trestného práva, kriminológie
a kriminalistiky

Právnická fakulta Univerzity Komenského
Šafárikovo nám. 6, P.O.BOX 313
810 00 Bratislava
e-mail: radovan.blazek@flaw.uniba.sk
tel.: +421 2 9012 2010

Recenzenti: pplk. JUDr. Veronika Marková, PhD., npor. Mgr. Sebastián Janko, PhD.